

RAPPORT FRÅN STUDIECIRKELN I BORLÄNGE.

Tomas Ljung

Också i år drog skuggviolen stora skaror. Vid Lennheden kröp vi i sluttningen mot Kalven och snokade fram en del blommande plantor i den skuggiga nordbranten. Sydsidan var täckt av liljekonvalj och här fanns inte en enda skuggviol. Den förtjänar sitt namn. Lokalen är tyvärr hotad av skogsbruk, hur de nu ska komma åt i branterna. Detta var den 23 maj och skogsklockorna hade inte vaknat.

Den 27 juni blev en lång afton i Silvberg. Först ville Sven-Erik Persson visa oss en ny lokal för granspira vid Högsveden i Dalkarlsbo. Något hundratal ex växte här längs en stig i en tätande ungskog. Denna lokal är förmodligen dömd; skogen har tidigare varit gles och betespåverkad. Vid vändplanen där Sven-Erik fann granspiran 1987 fanns nu massvis av spiran och vi fann i kanten av timmeravlägget även ett femtontal tuvor loppstarr! Hela Silvberg är så igenväxt idag, att de gamla ängsväxterna fått leta sig ut i vägrenar och dikeskanter. Det illustrerades med all önskvärd tydlighet i Kutbo, där vi hittade igen svinroten. Dock inte i ängsmark, men alldeles ute mot vägmakadammet stod en bård svinrötter och höll andan. Brudbrödet i Magnilbo är sedan länge borta. Här finns endast skog.

Framme i juli var det dags för Limberget igen, där myskmadran gäckade oss i fjol. Den fortsatte gäcka oss, men myskmåran var kvar.

Kvällen den 18 juli stod Göran Persson i Ulfshyttan beredd med båtar och väntade. Med paddlar, åror och snurra stävade både Sätters och Borlänges botanikgång fram över Ulfshytttesjöns krabba böljor, mot den blånande Limön! På stranden stod en delegation purpurkniprötter och bugade. Ön har varit betad och sprängd och är mycket spännande, med lövskog på urkalkberget. Den lilla murrutan dinglar i kalkskrevor mot sjön och inne i de vindlande gamla brotten växer backskafting, vårärt, gullviva och backruta. I öppnare delar finns spår av ängs-

vegetation, med slätterfibbla, blåsuga och darrgräs och efter stranden fanns på hållar hårstarr och i starrbältet klubbstarr. Sven-Erik Blom drog ned applåder för sina ekvilibristiska lektioner i kännedomen om Calamagrostis-arternas hybridkomplex till fiket.

Den 22 juli var det dags för det årliga slitet med Dalarnas största slättermanifestation: Källslätten. Vi tog ansvaret för att en liten hackslog blev framslagen, där fältgentianan ännu står kvar. Efter två dygn kunde ett fyrtiotal svettiga slättermänniskor och hästar nöjda fröjdas åt Källslättens makalösa prakt med hässjor och allt.

Vid Noraå bruk fanns någon gång ädelmyntan i ett dike. Eftersom detta dike spolades bort i vårfloden 1977, hade vi inga förhoppningar om att återfinna den. Det gjorde vi inte heller. Vi gladdes dock åt Viggo's skräpiga gårdsplan, där allehanda hönsfåglar sprätte kring.

En heldag i Bäsna i Cagnef mitt i Augusti ville vi skulle resultera i bågsäv, skogsklocka, höstlåsbräken och ädelmynta. Allt vi fick var emellertid en stärkande promenad runt Hemtjärn och ytterligare en genom Bäsna by. Som tur var var Inge Palmqvist med och roade oss.

Efter att ha kollat med brandkåren for vi ut den 28 augusti och inspekterade brandfält, där svedjenävor borde kunnat dykt upp under sommaren. Uppe vid Tunkarlberget hade det brunnit i en brant. Där fanns rikligt med små håriga näveplantor, men vi tvangs motvilligt medge att det bara var stinknäva. Efter en halsbrytande bilfärd genom skogen undersökte vi ett par brandfläckar vid Dammsjön. Här hade det brunnit sent och inget hade kommit upp. Nästa år däremot!?

Det hade hunnit bli höst när Holmsjöarna stod i tur. Det går ännu betande kor efter stranden av fåran och Vasstjärn, men ingen rosenpilört eller rödlånke lyste i avjan. Vi styrde kosan mot bron och tvärade genom björkkärret söder om fåran, när vi plötsligt stod öga mot öga med en tuva granbräken! Blåsten och regnet liksom förlorade sin betydelse och vi lyckades krafsa fram ytterligare 5 tuvor. Mycket nöjda korsade vi bron och hann knappt in i björkdjungeln på norrsidan, förrän vi vadade till knäna i granbräken! Just kring några gamla torvgropar frodades den i hundratal! Utan tvivel Dalarnas rikaste förekomst! Och det inom ett naturreservat!!! När vi for hem stod blomvassen och blommade till avsked i septemberregnet.

Som avslutning på säsongen fick två soliga oktobersöndagar bli floravårdsdagar. Vi åkte ut till Nyhyttan och slåttrade en av de ängar som botanikgruppen förhoppningsvis kan fortsätta sköta, liksom Sjöhagen, där loppstarren är så riklig. I Kutbo frälste vi svinrötterna från den stora granglömskan och slättergubben i Bondhyttan fick svängrum.